

Hanna Bota

Fiction-Ltd

Să spui
sau să nu spui

roman

POLIROM
2024

Cuprins

Alex	5
Partea întâi. <i>Varvara</i>	33
Alex	103
Partea a doua. <i>Elena și Crina</i>	121
Alex	185
Partea a treia. <i>Crina și Elena</i>	199
<i>Intermezzo</i>	261
Alex	267

— N-ai talent, Dorucu lu' tata, degeaba te necăjești... și n-o să ai niciodată.

Rădem amândoi, el mustăcînd. Nu rîde cu bucurie, știu că l-am atîns nasol.

Dacă nu-i distrag atenția de la ce-a văzut acolo sus, la etajul doi, dacă le suflă ceva băieților, se vor pișa pe ei de rîs. Clar că azi am dat-o în bară lăsându-l pe Doru să urce, dar nu m-am așteptat ca Nonna să se facă de rușine în halul ăsta. Să mă facă și pe mine de rușine. De obicei e cuminte și drăguță. Îmi strecoară niște bani în buzunar. Uneori mulți, o dată mi-a dat jumătate din pensie, de mă gîndeam că poate nu mai cunoaște valoarea bancnotelor sau vrea să-mi răsplătească serviciile... Acum, dacă i-aș spune prietenului meu că merg pentru bani, să mă creadă interesat, deși îi tot vorbisem despre dragostea pentru bunica iubitoare care m-a crescut, cum ar fi?

Doru are bani destui, pe cînd mama mea câștigă tare puțin, veșnic se plînge de lipsuri, iar tata are alți copii de crescut. Noroc, cum am zis, cu comisioanele pe care le fac pentru bunica *cealaltă*...

— Nonna ar fi fost top-model! Dacă ar fi fost tînără pe vremea asta, ar fi fost plină de bani și nu ți-ar fi pozat ție, mă, artistu' lui pește, n-ar fi stat la coadă cum stau gagicuțele de clasa a noua să le faci tu poze de pus pe TikTok și pe Instagram. Dar nu de talentul tău stau fetele, să știi de la mine, ci pentru că le faci poze gratis.

— Ce bunică ai tu, mă! se miră Doru, fără să-i pese de comentariile mele, cum să ai așa o bunică nebună? Bunica mea e normală, locuiește într-o casă mare, îl ține din scurt pe taică-meu, adică pe fiu-su, chiar și acum. Deși e om cu fire albe în păr, ea e șefa, că ea l-a băgat în afaceri și l-a îmbogățit. Dar e bine să nu stai prea mult prin preajma ei. Parcă e general de campanie, pe

toți ne pune la punct și e musai să joci cum cântă ea. Pe când Nonna a ta e ciudată rău, dar și drăguță cumva...

— Să nu te aud că ai de comentat despre Nonna, auzi?

— Ce tot butonezi la telefon? Am întârziat, să știi, grăbește-te! Hai odată!

— Stai să-i scriu un mesaj mamei ca să știe că am fost la Nonna și că totu-i bine, îl opresc pe Doru.

— Asta numești tu *bine*, cu ea îmbrăcată ca la 15 ani? Ești dus de-acasă și tu? Asta trebe intemată, mă, la psihiatrie.

— Mă Spiderman, tu să nu mai comentezi, mă, că ți-l trântesc pe *man* de-un perete, de nu rămâne din tine decât *Spider*, pe care apoi o să-l turtesc cu talpa de trotuar – bombăn eu în timp ce dau *send* mesajului. I-am scris mamei să-i telefoneze Nonnei să vadă ce e cu ea, înțelegi, arahnoidule?

În timp ce telefonul meu bipăie în semn de mesaj intrat pe WhatsApp, în același moment aud cum primește și Doru un semnal de mesaj.

— Musai s-o sun pe mătușa Elena, mama zice că-i într-o ședință și nu poate vorbi cu ea.

— N-avem vreme, *bro*, uite mesajul băieților, au ajuns pe Carpenului. Hai că-i târziu, ăștia pornesc spre Păclișa și nu-i mai ajungem.

— Bine, o sun pe Elena după ce ne vedem cu băieții. Hai iute, da' nu pedalăm ca niște babalâci, te ții după mine!

Am trecut iar în viteză printre oameni, printre mașini, am făcut salturi pe trotuar, de pe o bordură pe alta. Îmi place că sunt stăpân pe bița mea. Am ajuns transpirați, dar încă nu erau adunați toți la locul de întâlnire.

— Ne-ați zorit, tupeștilor, mai să accidentăm pe cineva și nici măcar nu s-a adunat lumea, comentez nemulțumit.

— Nu v-am zorit, tupeistule, i-am scris lui Doru că încă nu suntem toți și nu-i grabă, zice Tudor.

— Mă, Spider, de ce-ți place ție să mă fuți la cap când nu e cazul? Mă pui să pedalez ca nebunu', poate

lovesc în viteză vreun moș, și asta numa' așa, degeaba?
Îți bați pula de mine și zici că-mi ești prieten?

— Stai calm, *bro*, că nu te fraieresc io mai des decât mă fraierești tu. Poate-ți amintești că ai cheile Nonnei în buzunar data viitoare.

Am izbucnit în râs amândoi.

— Unu la unu, ai dreptate, îi zic. Eu l-am fraierit primul.

— Hai, că până vin ceilalți, numa' bine ai timp să dai telefon la tușă-ta, că nu mi-o pot scoate din cap pe Nonna în rochia aia scurtă vrând să-l cunoască pe „tânărul domn”.

— Cine era în rochie scurtă? se interesă iute unul dintre băieți. Aveți niște gagici și le țineți în secret?

Acu-i acu', dacă Doru zice ceva, îl mănânc. Va trebui să tacă, altfel și-o ia pe moacă, priclenește sau nu, eu devin rinocer când mă înfurie careva. Și-s mare! De fapt, sunt cel mai mare din clasă, ba chiar din toată școala.

— Avem secrete, care-i treaba ta? ripostă Doru către băgăcios.

— Așa, mă Spider!

N-aveam chef de râsul celorlalți, dar nici de bătaie, că-s mai blând din fire – așa zice Nonna, pe când mama zice că-s bleg.

Așa că scot telefonul din buzunarul blugilor și mă îndepărtez puțin de grup.

După ce i-am povestit Elenei cum am găsit-o pe Nonna îmbrăcată cu o rochie mini și rujată anapoda, cu două maldăre de haine pe covor, ea m-a rugat să trec pe la bunica și deseară, dacă nu ne întoarcem prea târziu din tura montană.

— Nu i-ai făcut o poză, să văd și eu cum era în cameră? mă întrebă Elena.

— Nu, nu m-am gândit. Eram cu Doru și n-am știut cum să-l scot mai iute din casă. Dacă apuc, îi fac deseară, să văd cum o găsesc, poate își va reveni până atunci.

Știi, în drum spre pădure, o să trecem pe lângă casa bunicului Ardelean, îți trimit o poză, dacă vrei.

— Da, trimite-mi neapărat, n-am mai trecut pe Carpenului spre Păclișa de ani de zile, de când l-am îngropat pe bunicul. Și mersi că m-ai sunat, ești un copil tare de treabă. Ai grijă de tine pe cărările alea din pădure, pe bicicletă... Ne auzim deseară. Vorbesc eu cu Crina, du-te liniștit, îi povestesc eu. Te pupă mătușa!

Între timp, s-au adunat și restul colegilor și am pornit înșiruiți unul în spatele celuilalt pe drumul asfaltat, spre munte. După câțiva kilometri, am ieșit de pe asfalt și am urcat pe drumul forestier.

Povestesc cu lux de amănunte pentru că toate astea au precedat nenorocirea: aceea a fost ziua accidentului! Ziua care a schimbat multe. S-a întâmplat mai târziu, la întoarcere, adică după vreo două-trei ore.

Drumul forestier blând-șerpuitor care cobora muntele nu era un drum periculos, l-am mai făcut de atâtea ori, dar, pe o anume porțiune, unde era o curbă, s-a instalat un gard de sârmă ghimpată, probabil pentru ca vitele, care pasc slobode, să nu iasă în drum. În fața gardului era un șanț. Eu mergeam în frunte, aveam viteză, recunosc, dar nu cât să nu pot controla bicicleta. Totuși, în curbă, roata din față a prins niște pietriș și a scăpat în șanț și ca să nu mă lovesc de gardul de sârmă ghimpată, care putea să mă sfâșie, am tras brusc de ghidon. Dar n-am putut ieși din șanț și m-am bușit de un pietroi. Bicicleta a rămas în șanț, eu am zburat peste sârma ghimpată, am plonjat pe burtă și m-am lovit cu fața într-un buștean. Țsta a fost nenorocu': era acolo bușteanul acela... S-a întâmplat atât de iute, gesturile au fost atât mecanice, încât nu am avut vreme de gândire. Totul a fost condus cumva din afara mea, de parcă asistam la ceva ce i se întâmpla altuia. Parcă m-am văzut de deasupra, uimit de

mişcări și întâmplare, ca apoi să mă trezesc cu gura în lemnul bușeanului. Nu mă durea nimic, pe moment nici nu-mi venea să mă ridic, de parcă ființa aceea, care fusese deasupra mea, se străduia să-și reia locul în cadrul limitelor corpului meu. Se acomoda cu pielea prea strâmtă. Încă nu simțeam durerea. Am văzut doar sângele care se întindea pe lemnul gălbui al bușeanului proaspăt tăiat. Apoi am văzut groaza din ochii băieților care au apucat să mă înconjoare.

— I se văd dinții, *man*, i s-a rupt pielea, și-a sfâșiat toată fața, șoptea Tudor cu ochii cât cepele, în timp ce Doru îl împingea să tacă din gură...

Cineva a dat telefon la Salvare, au explicat unde să urce, dar apoi s-au hotărât că nu vom aștepta. M-au sprijinit să mă ridic, iar unul dintre băieți a scos un teanc de batiste pe care mi le-a pus pe rană.

— Măcar să se mai oprească sângele, spuneau. Până jos îi curge tot și moare! vorbeau între ei de parcă eu nu eram acolo.

Erau foarte speriați, așa nu i-am văzut niciodată.

M-au coborât cu grijă sprijinindu-mă până la drumul asfaltat. Nu era tare departe, dar pentru mine a fost un drum chinuitor. Simțeam durerea cum se adună în cap, începeam să tremur, să mi se încetoseze vederea, cu ochiul drept nu mai vedeam. Îmi pierise puterea, eram ca o cârpă de stors. Cineva mi-a luat bicicleta în spate.

Înainte de a veni Salvarea, am încercat s-o anunț pe mama. Ea ar fi putut interveni, doar lucra la Pompieri, dar nu preluă apelul. Sunam degeaba. Sigur se prelungise ședința, pătesc des să nu-mi răspundă până mai târziu...

Apoi a venit mașina Salvării, a ajuns neașteptat de repede sau poate eu nu mai controlam trecerea timpului. M-au pus pe targă, mi-au făcut o injecție pentru durere și mi-au curățat puțin rana...

— Nu, nu are voie nimeni cu el în mașină! îl opri paramedicul pe Doru, când acesta încercă să urce lângă mine.

— Așa sunt regulile! Nu e ca-n filme, nu suntem americani, dar o s-avem grijă de el, adăugă zâmbind când văzu nedumerirea băieților. Îl ducem la Urgențe, o să-i punem copci și îl ținem internat câteva zile. De mâine puteți să-l vizitați.

Dintr-odată m-a luat un val de frică. Vai, s-a întâmplat ceva rău! Informația asta mi-a cuprins mintea și corpul. Tremuram, îmi era frig. Am scos telefonul din buzunar și i-am șoptit lui Doru cu dinții clănțânind:

— Sun-o pe mama! Acum nu răspunde. Găsești tu numărul, n-am schimbat *password*-ul, știi tu...

Doru dădu afirmativ din cap, apoi adăugă:

— Merg și eu la Urgențe, nu te las singur, ne vedem acolo. O sun, nu-ți fă griji!

Mi-a plăcut asta: da, îmi e prieten, cel mai bun prieten. Ne vedem acolo.

Însă nu ne-am mai văzut în seara aceea. Nici cu el, nici cu mama. Pe mine m-au băgat direct în sala de operație.

Când pornise mașina spre spital, brusc mă liniștisem. Partea aceea din mine care plutise s-a ridicat iar deasupra. Efectul calmantului? Tot drumul până m-au pus pe masa de operație s-a repetat senzația zborului: vedeam cum plonjez peste gard și plutesc, apoi, când să mă regăsesc cu mutra lovită de buștean, imaginea se ștergea și revenea momentul desprinderii de ghidon, zborul, planarea și tot așa. Am retrăit scena de zeci de ori. Nici nu știu dacă a fost neplăcut, cum ar fi trebuit să fi fost accidentul. Momentul desprinderii era atât de fascinant, încât se relua cu un fel de încetinitor.

După ce mi-au administrat anestezicul și am intrat în „somn”, mi s-a tăiat filmul de tot. Apoi, la ieșirea de sub anestezie, primul lucru a fost să verific dacă mai pot să „zbor”. Dar îmi erau capul și toată fața dreaptă bandajate,